

Ледоразбивачка

ХАНА ГРЕЙС

Превод от английски език Александра Микова

Уо

ЕГМОНТ

Уо

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.
Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея
могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Icebreaker*
Copyright © 2022. ICEBREAKER by Hannah Grace

Превод Александра Микова
Редактор Радка Бояджиева
Коректор Милена Александрова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Мултипринт“ ООД, Костинброд, 2023
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-3101-6

На Ерин, Кайли и Ребека

Благодаря, че вярвахте в мен.
Тази книга е за вас, момичета.

Фигурното пързаяне беше съд, в който
можех да излея сърцето и душата си.

Пеги Флеминг

Глава 1

АНАСТАСИЯ

– ОТНОВО, АНАСТАСИЯ!

Още веднъж чувам думите „отново“ и „Анастасия“ в едно изречение и този път може би чашата ще прелее.

Изнервена съм, откакто се събудих сутринта с ужасен махмурлук, пратен от дебрите на ада, така че последното, от което се нуждая в този момент, е треньор Обри Брейди да ме върти на шиш.

Старая се да потисна раздразнението си, като при всяка тренировка, когато тя си поставя за цел да ме юрка до краен предел. Здравият разум ми казва, че именно отдадеността ѝ я прави толкова успешен треньор, и решавам, че е добра идея желанието да я замеря с кннките си за лед да си остане само във фантазиите ми.

– Небрежна си, Стас! – крещи ми тя, докато прелитаме покрай нея. – Небрежните момичета не печелят медали!

Какво казах за замерянето с кннките?

– Хайде, Анастасия. Веднъж се постарай – подсмивва се Арън и ми се изплезва, когато го стрелвам с кръвниш-

ки поглед.

Арън Карлайл е най-добрият фигурист в „Мейпъл Хилс“. Когато мен ме приеха в колежа, а партньора ми по фигурно пързалане – не, за късмет, Арън се оказа в същото положение и бързо станавме партньори. За трета година се пързаламе заедно и за трета година ни сритват задниците.

Подозирам, че Обри е била съветски шпионин. Не разполагам с доказателства и теорията ми не е добре развита. Всъщност изобщо не е развита. Но понякога, когато ми крещи да си вдигна брадичката, съм готова да се закълна, че в говора ѝ се прокрадва лек руски акцент.

Странно за жена от Филипсбърг, Монтана.

В златните си години другарката Брейди е била истинска звезда във фигурното пързалане. Дори сега движенията ѝ са внимателни и контролирани и така елегантни, че човек трудно може да повярва колко силно е способна да крещи.

Посребрялата ѝ коса е прибрана в стегнат кок, подчертаващ високите ѝ скули, винаги е сгушена в неизменното си черно палто от изкуствена кожа с дълъг косъм и Арън се шегува, че в него крие всичките си тайни.

Според слуховете, с партньора ѝ Уайъм е трябвало да участват в Олимпийските игри. Обаче Уайъм и Обри упражнявали повдиганията твърде честичко и вместо златен медал, взела в ръце бебе.

Ето защо от самото начало на треньорската си кариера, преди двайсет и пет години, тя е винаги в лошо настроение.

„Лунна светлина“ утихва, а ние с Арън завършваме

съчетанието си, допрели носове и с учестено надигащи се гърди, докато се опитваме да си поемем гъх. Когато най-сетне чуваме плясване, се разделяме и се пързалие към безспорния причинител на следващото ми главоболие.

Още не бях спряла, когато зелените очи се впиват в мен и се присвиват.

– Кога ще завършиш този лутц? Ако няма да го изпълняваш докрай, трябва да го махнем от съчетанието.

Ако оставим Брейди настрана, най-голямата мъка в живота ми е да не се изтърся по задник след четворен лутц. Един господ знае от колко време го упражнявам, но все не успявам да го усетя. Арън го прави безупречно, ето защо убедих хореографа да го включи в съчетанието ни.

Гордостта е голяма глупост. Още по-голяма глупост е по отношение на фигурното пързалие, защото, като объркаш нещо, падаш по лице върху коравия лед. Предпочитах обаче да забия лице в леда пред гразнещото изкуствено разочарование в изражението на Арън при всяко предложение да извадим скока от съчетанието за волната програма.

– Ще се получи, треньоре – отвръщам с целия фалшив ентузиазъм, на който съм способна. – Още малко ми трябва и съм готова; все още не е идеален, но ще продължа да се упражнявам.

Дребна, безобидна лъжа. Още малко ми трябва. Не поясних обаче, че ми трябва малко да съм готова, но извън леда и с помощта на един малък уред.

– Още малко ѝ трябва – лъже Арън и премята ръка около раменете ми. – Имай търпение, треньоре.

Приятно е Арън да е на моя страна, за да сме единни срещу Обри КГБ-то. Насаме обаче ми казва, че единственият начин да го завърша е, ако започна да взимам допинг и да построя машина на времето, която да ми върне тялото отпреди пубертета.

Тя измърморва нещо под нос и ни махва небрежно с ръка.

– Ще се видим утре и ще е чудесно, ако никоой от двамата ви не е с махмурлук. Не мисля, че бързата храна преди тренировка ще отведе някого в олимпийския отбор. Ясно?

Мамка му!

– Да, треньоре – отвърщаваме в един глас.

Арън се взира в телефона си, докато ме чака най-после да изляза от женската съблекалня.

– Казах ти, че ще усети, мамка му! – мрънкам аз, замахвайки със сака си към него, когато съм достатъчно близо да го цапардосам в корема. – Дори не ми личеше!

Той изсумтява при удара, гръпва сака от ръката ми и го премята през рамо.

– Тази жена притежава обонянието на хрътка.

Като при повечето неща в живота, физурното пързаляне е много по-лесно за мъжете, защото никоой не ги вдига и не ги разнася из залата два пъти дневно.

В първата година от колежа качих онези прословути седем килограма, типични за първокурсниците. Е, при мен бяха по-скоро малко над два, но Арън каза, че ставам твърде тежка да ме вдига, и оттогава не качих и грам отгоре.

Старая се да се придържам чинно към хранителния си режим, с редките изключения на някое и друго парти, за да не откача. Двайсет и първият рожден ден на

най-добрата ми приятелка предишния ден беше идеалната възможност да се поотпусна, макар да се наложи да гойда при Брейди с махмурлук.

Качваме се в новия джип „Мерцедес“ модел Джи класа на Арън – последния му подарък за изкупуване на греховете от неверния му, но заможен баща – и се отправяме към къщи. В края на първата ни година бяхме решили, че ще бъде готино с Арън и най-добрата ми приятелка Лола да живеем заедно. Лекциите ни в колежа са сходни, а и животът ни се върти около кънките, така че беше логично.

Арън свива по Мейпъл авеню и ме позлежда, докато ровя из чантата си в търсене на най-ценната си вещ.

– Какво ще правиш тази вечер, според тейфтера ти? Извъртам очи, пренебрезвайки закачливия му тон.

– Секс.

– Ужас – отвърща той и сбръчква нос. – Достатъчно кофти е, че планираш кога да спиш и ядеш, нужно ли е обаче да планираш кога ще правиш секс?

Не лъже за съня и храненето – всяка минута от живота ми е старателно разграфена във верния ми тейфтер, който приятелите ми намират за смешен и нелеп. Това не говори непременно, че съм луда на тема контрол, но аз съм жена, която има нужда да държи нещата под контрол.

Определено има разлика.

Свивам рамене и потискам желанието да подчертая, че за разлика от него на мен поне ми връзват.

– Райън е заето момче, аз съм заето момиче. Искам да се виждаме възможно най-много преди началото на баскетболния сезон.

Райън Ротуел представлява почти двуметрово

мускулесто съвършенство. Защитник и капитан на колежанския отбор, той е също толкова отгаден на спорта, колкото мен, което го превръща в идеалното решение. Бонус е, че Рай е най-милото момче, ето защо покрай уговорката ни за неангажиращ секс станахме добри приятели.

– Не мога да повярвам, че още се чукаш с него. Та той е двойно по-едър от теб, как не те смазва? Не, почакай. Не искам да знам.

– Знам, че е по-едър – кускам се и го щипвам по бузата, докато не избутва ръката ми. – Това е идеята.

Повечето хора смятат, че с Арън сме нещо повече от партньори, но ние сме по-скоро като брат и сестра. Не че не изглежда добре, просто никога не сме изпитвали романтичен интерес един към друг.

Арън е значително по-висок от мен и със слабо, изваяно и мускулесто тяло, като на танцьор. Черната му коса е подстригана късо и се кълна, че си слага спирала, защото небесносините му очи са оброчени от най-тъмните, бъдещи завист мигли, които изпъкват на фона на бледата му кожа.

– Официално знам твърде много за сексуалния ти живот, Анастасия.

Арън не може да реши дали харесва Райън, или не. Понякога няма нищо против него и на Райън му се отпада възможност да види онзи Арън, когото виждам аз – забавния. През останалото време човек би предположил, че лично Райън е съсипал живота на Арън или нещо подобно. Арън може да се държи така соннато и грубо, че да те хване срам. Поведението му е непредвидимо, но Райън не му обръща внимание и ми казва и аз да не го мисля.

– Обещавам да не казвам нищо повече по въпроса, ако по-късно ме закараш до Райън.

Той размишлява в продължение на около минута.

– Добре, дадено.

ЛОЛА ВДИГА ПОГЛЕД от салатата, която мушка агресивно с вилицата си, и изпуктява.

– Само питам чий го лапа Оливия Абът, та за трета поредна година получава главната роля?

Не успявам да не трепна при грубите ѝ думи, но знам, че не ги мисли наистина. И бездруго от сутринта е докачлива след сериозните количества алкохол, които погълнахме предишната вечер на рождения ѝ ден, така че днес не е най-добрият ден да научи, че не е получила желаната роля.

Гледала съм всяка постановка в последните две години и двете с Ло знаем, че Оливия е изключително талантлива актриса.

– Не може ли просто да е достатъчно талантлива? И да не лапа нечий пенис?

– Анастасия, може ли за пет минути да ме оставиш да бъда гребнава и да се преструвам, че не е по-добра от мен?

Арън се спуска в стола до мен и се пресяга да си вземе морков от чинията ми.

– За какво сме гребнави?

– Оливия Абът – отговаряме едновременно с Лола, а в гласа ѝ недвусмислено се долавя антипатия.

– Секси е. Може би няма по-секси момиче от нея в целия кампус – подмята небрежно той, очевидно без да обръща внимание на падналото чене на Лола. – Има ли

си загже?

– Аз откъде да знам? Тя не говори с никого. Врълх-лита, грабва ролята, която искам, и продължава да си бъде аномалия.

Лола учи сценични изкуства и навярно съществува някакво неписано правило, че човек трябва да е цветиста личност, за да учи това, защото всички, които познавам от нейната специалност, са като нея. Обикновено всичко при тях е една изтощителна борба за внимание, изтощително е дори за страничния наблюдател, но Оливия е затворена и поради някаква причина това, изглежда, гразни хората.

– Съжалявам, Лола. Винаги има следващ път – предлагам аз. И двете знаем, че това не значи нищо, но тя все пак ми праща въздушна целувка. – Ако ще ти стане по-добре, аз още не мога да завърша моя лутц. Обри скоро ще се усети и ще ме заточи в Сибир.

– О, не. Официално си провал, как изобщо ще стъпиш отново на лега? – Тя се ухилва и очите ѝ блясват, когато ѝ се смръщвам. – Ще го направиш, скъпа. Стараеш се. – Тя отмества поглед към Арън, който пише нещо на телефона си, напълно незаинтересован от разговора ни. – Ей, Ледена принцесо! Ще удариш ли едно рамо?

– А? Извинявай, да, и ти си секси, Ло.

Изненадвам се, че не виждам от ушите на Лола да излиза пара, докато му крещи, загато не я слуша.

Бавно се оттеглям в стаята си, стараяйки се да не привличам вниманието им, за да не ме въвлекат в прес-трелката помежду им. Съжителството с Лола и Арън е като да живееш с брат и сестра, които винаги са искали да са единствени деца.

Подобно на мен Арън също е единствено дете. Бил е

бебето чудо за застаряващите си родители от Средния Запад, които отчаяно искали да спасят брака си. За него, както и за нас, на които се налага да живеем с него и изменчивото му настроение, беше голяма промяна да сме под един покрив, след като в продължение на осемнайсет години е бил радостта на мама и тате.

Сега, когато не живее в Чикаго, отношенията между родителите му не са цветущи и винаги разбираме кога са крайно обтегнати – когато Арън получи противно скъп и ненужен подарък.

Като гжупа.

За разлика от нас двамата, семейството на Лола е огромно. Понеже тя е най-малка и единствено момиче, първото място в дома ни ѝ е гарантирано и без проблем поставя Арън на мястото му.

Все още се укривам в стаята си, когато телефонът вибрира и името на Райън изниква на екрана.

РАЙЪН:

Момчетата искат да правят купон довечера. Да дойда у вас?

Ще излизат да пазаруват или нещо подобно, но сега са си вкъщи.

Искам да съм насаме с теб.

Няма проблем, но съквартирантите са тук.

Ще трябва да сме тихи.

Ха.

Може би трябва да идеш пред някое огледало и да го кажеш на себе си.

Свободна ли си сега?

Да, ела.

Тръгвам. Ще донеса нещо за ядене.

– Всички ли са приятели вече? – провиквам се предпазливо, докато излизам от спалнята си и вървя към всекидневната.

И двамата са се концентрирали върху повторението на „Престъпни намерения“ по телевизията, но получавам вяло „да“ в отговор, което ми показва, че е безопасно да се приближа.

Навеждам се над дивана, за да си гребна пуканки от купата между тях, и си отбелязвам наум да ги добавя в приложението за следене на храната ми, когато се върна в стаята си.

– Е, баскетболният отбор ще вдигат купон. Питай се...

– Дали ще дойдем с теб? – прекъсва ме Арън, непривично обнадежен.

– Не.

Лола се извъръца към мен, червените ѝ къдрици отскачат по раменете ѝ и на цялото ѝ лице е изписано задоволство.

– Дали имаме против Райън да дойде тук?

– Да. Как се...?

– Кихай, Карлайл – тя се смее и подава ръка. Той слага в дланта ѝ няколко двайсетачки и мърмори нещо под нос, докато тя ги брои. – Чухме за купона и реших, че няма да искаш да правиш секс, докато пияни първокурсници се натискат от другата страна на вратата. Ще идем пеш дотам.

Домът ни е от по-хубавите, тип *прости ми* подаръци от бащата на Арън. Получи го след любовната авантюра на баща му със секретарката или може би преди да реши да прави секс с интериорния дизайнер. „Мейпъл Тауър“ е прекрасен жилищен комплекс в края на кампуса, а нашият апартамент е доста светъл и има чудна гледка.

Сградата не е предназначена единствено за студенти, ето защо тук е спокойно, но в същото време сме достатъчно близо до всички, така че не е трудно да се прибираме на зигзаг след някое партито.

С Арън не бива да ходим по партита, но онова, което Обри не знае, няма да ѝ навреди.

ВИЖДАМ ЛОЛА ДА ПРОБВА десет различни тоалета, когато Райън най-накрая ми пише, че се качва, и ми осигурява оправдание да я оставя с десетте ѝ почти еднакви черни рокли.

Отначало ми беше странно усещането на пеперудките в стомаха, когато на вратата се чука и знам, че Райън е от другата страна, но сега ми се вижда сладко.

Отварям му да влезе и той на практика изпъхва цялата каса на вратата. Непокорната му руса коса е все още влажна, ухае на портокал и нещо, което не мога точно да определя, но сега ми действа странно успокояващо. Главата му се спуска към моята и устните му леко се притискат в бузата ми.

– Здравей, красавице.

Подава ми плика с храна, която винаги настоява да носи, защото явно смята, че не се храня достатъчно и никога нямам нещо читаво за ядене, когато идва. Не

познавам човек, който яде повече от Райън, и неговата представа за хубава храна е тъпкана със захар.

По някаква причина Арън и Ло ни зяпат от дневната, сякаш никога не са виждали други човешки същества. Райън се засмива, щом ги забелязва; за щастие, вече им е свикнал на щуротиите и ги поздравява с тихо „Здрасти“, докато го водя към спалнята ми.

– Ей, Ротуел? – провиква се Лола, когато стигаме до вратата ми.

Той пуска ръката ми и се обръща към нея.

– Да?

Тя се обляга на дивана и по дяволитото изражение на лицето ѝ разбирам, че не искам да знам какво има да каже.

– Понеже стаята ми е до тази на Стаси и цяла нощ ще ти слушам пъшкането и шляпането на топките ти – очите ми се разширяват до краен предел за него, – ще ми дадеш ли паролата за стаята ти, за да не ми се налага да се боря за общата тоалетна на купона у вас?

Вратите на спалните в общежитията на кампуса се заключват с код. Стаята на Райън има собствена баня, затова молбата на Ло е разумна, понеже колкото повече се напиват хората, толкова по-гълга става опашката за общата тоалетна.

По формулировката на молбата ѝ обаче може да се поработи доста.

– Разбира се, ще ти я пратя на съобщение. И без да душиш из стаята ми, Мичъл. Ще разбере, ако си го правила.

Тя вдига ръка в знак на мир.

– Честна скаутска. Приятен секс.

– *Господи, Лолс* – изсумтявам достатъчно силно да ме чуе, докато тегля Райън в спалнята си далеч от нея. – Съжалявам.

– Харесвам я. Забавна е. – Той се смее, поема лицето ми в шепи и повдига главата ми нагоре, за да ме целуне.

Отначало нежно, после по-припряно, докато езикът му се движи около моя. Ръцете му внимателно се спускат по тялото ми, докато достига бедрата ми и ме повдига с едно бързо движение. Краката ми автоматично се увиват около кръста му, тялото ми го познава, правила сме го вече толкова пъти.

От другата страна на вратата се чува почукване, което явно се дължи на тръгването на съквартирантите ми, но всяка страстна целувка на Райън по шията ми все повече отвлича вниманието ми. Трябва да проверя дали са те, но тази мисъл изведнъж потъва на дъното на разума ми, когато Райън ме спуска на леглото и се качва върху мен.

– Как беше денят ти? – шепне той под ухото ми.

Винаги го прави. Целува ме съвършено, намества се между бедрата ми, притиска се достатъчно, за да ме накара да се гърча, разбърква мислите в ума ми и *тогава* ми задава някакъв злободневен въпрос, например как е минал денят ми.

В мига, в който опитвам да формулирам някакъв отговор, пръстите му пропъзват под тениската ми, а носът му проследява линията на челюстта ми. Всеки милиметър от кожата ми тръпне, а той още дори не е направил нищо.

– Беше, съм, добре, аз, ммм, карах кънки...

Тялото му се тресе от смях.

– Ти, ммм, кара кънки? Звучи интересно. Защо не ми

разкажеш повече, Алън?

Мразя го. Наистина, наистина го мразя.

Измърморвам нещо несвързано за лег и руснаци, докато той съблича грехите ни и оставаме по бельо. Тялото на Райън би разплакало всеки гревногръцки бог – загоряла кожа от времето, прекарано в лятното му жилище в Маями, и повече изваяни мускули на корема, отколкото мога да преброя.

Забравете гръцките богове, *на мен* също ми се плаче.

Хваща бикините от двете страни на бедрата ми, изчаква да кимна, преди бавно да ги смъкне надолу, мята ги зад гърба си и разтваря широко краката ми.

– Стас.

– Да?

Челото му се набръчква.

– Лола наистина ли чува топките ми?